

νά ἦσαν εἰς καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ τοὺς νῦν Ἑλληνας μάρτυρας τῆς χριστιανικωτάτης Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας, ἧς ὁ ἡγεμὼν πρὸ ὀλίγου θερμότερα ἀντήλλασε φιλήματα μὲ τὸν Βασιλέα μας.

Νὰ τοὺς ἀκούσετε τί λένε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰς τοὺς καιροὺς τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, πόσον τίμιον πρᾶγμα νομίζουν τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν, τὴν ὅποιαν βαρβάρως παραβιάζουν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κυρίου Μεσσηνέζη Βούλγαροι. Ἐνα χρόνον ἔχουν νὰ δούνε ἁγιασμόν, σὰν πεθάνη κἀνεὶς των δὲν βρίσκεται παπᾶς νὰ τὸν θάψῃ, σχολεῖο δὲν ἔχουν, τὰ παιδιὰ τοὺς τὰ παίρνουν στρατιώταις, φόρους ἐπὶ φόρων πληρόνουν, ἕνας ἐκ τῶν τριῶν ἀντιπροσώπων ἐπλήρωσε πέρου 2300 φρ. φόρον, οἱ Βούλγαροι γεωργοὺν τὰ χωράφια των, πηγαίνουν ἔπειτα εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ δὲν βρίσκουν δίκαιο.

Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ περισσότεροὶ πλούσιοι, ἄλλοι μὲ 300, καὶ ἄλλοι μὲ 200 στρέμματα μὲ ζευγάρια, μὲ περιουσίαν, ὅλα τ' ἀφίνουν, ἀρκεῖ νὰ εὗρουν σχολεῖα διὰ τὰ παιδιὰ των καὶ ἐκκλησίαν διὰ τὰς ψυχὰς των.

Ἄν ἀρνηθῆ νὰ τοὺς παραχωρήσῃ γαίαις ἢ κυβέρνησις, δύνανται καὶ νὰ τὰς ἀγοράσουν αὐτοὶ βαθμηδὸν πληρόντες.

Ἡ γνώμη μας εἶνε μία· νὰ προσελκυσθοῦν ὅλα τὰ χωρία, τὸ τῆς Καβάρνης, τοῦ Τακούσκι, τοῦ Γενίκισι, τοῦ Καστριτσιού, τοῦ Σαουκτσιού, νὰ τοῖς δοθοῦν γαίαι μοναστηριακαὶ καὶ νὰ χρησιμεύσουν ὡς υγιέστατοι γεωργικοὶ πληθυσμοί. Νὰ ἴδῃτε τὰς ἀγαθὰς φυσιογνωμίας των, τὴν γλυκεῖαν γλῶσσαν, τὰ ἡμέρα ἦθη των, καὶ τὸν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνθουσιασμόν. Πῶς σὰς ἐφάνη ἢ Ἀθήναι; — Μοναδικὸς παράδεισος, ἀπήντησαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, πρὸς ὃν ἀπόψε παρου-

σιάζονται, θὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ καὶ θὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς εἰς τὴν θερμὴν εὐχὴν των.

Ἡ ἹΕΡΑ ΘΑΟΣ

Ἀδιάβατος εἶνε καὶ τώρα διὰ τὸ στενὸν αὐτῆς πολλάκις ἢ Ἱερά Ὀδὸς, ἢ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα δηλαδὴ ἄγουσα ἔτι δὲ μᾶλλον ἀδιάβατος θὰ καταστῇ τῷ χρόνῳ καὶ μάλιστα ἀν κτισθῇ ἐν Δαφνίῳ, ὡς λέγεται, τὸ Δρομοκαίτειον Κατάστημα. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν καλὸν νὰ πλατυνθῇ αὐτὴ τώρα, ὅποτε ἐλάχισται κείνται παρ' αὐτὴν οἰκοδομαὶ καὶ αἱ πλεῖσται ἐν τῷ γίνεσθαι, ἢ πρέπει ἄρα γε πάντοτε Ἐπιμηθεῖς, οὐδέποτε δὲ Προμηθεῖς νὰ ὦμεν; Ὅτε ἐρρυμοτομήθη κατὰ τὸ 1835, ὑπῆρχε ἴσως λόγος νὰ ρυμοτομηθῇ οὕτω στενὴ· νῦν ὅμως ἀνάγκη νὰ πλατυνθῇ καὶ καιρὸς νὰ γίνῃ τοῦτο τώρα. Οἱ φίλοι δημοσιογράφοι, οἱ τοσοῦτον χάρτην καὶ μελάνην περὶ ἥττονος λόγου ἀξία καταναλίσκοντες, ἄς γράψουν καὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἂν βαρύνωνται, ἄς ἀνατυπώσωσι τοῦλάχιστον εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων των τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 16 Μαΐου 1883

Διαδάτης

ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΟΝ ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

α.) Ἡ σκηνὴ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπασπιστοῦ

ὕψωτε χεῖρα ἐναντίον μου, δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ μὲ ραπίσῃ.

Ἄφου κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀπέδειξα πόσην καταφρόνησιν, φρίκην καὶ ἀπῆλθον μοι ἐνέπνεε, διεκλήρουσα ὅτι πᾶς δεσμός μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ διερρήχθη, ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώριζα πλέον καὶ ὅτι ἐμελλὰ ἀμέσως ν' ἀποσυρθῶ εἰς Βωκὸν μετὰ τῶν τέκνων μου.

— Ἔστω μοι εἶπε συγγρατῶν τὴν μανίαν του, ἀλλὰ τρίχων τοὺς ὀδόντας, δέχομαι τὸν χωρισμὸν τοῦτον, σὰς ἀποδίδω ὅλην τὴν ἐλευθερίαν· μόνον δὲν σὰς ἀφίνω τὰ δύο τέκνα· λάβετε τὴν θυγατέρα σας, συναινῶ, ἀλλὰ θὰ κρατήσω τὸν υἱόν μου.

Παρεφέρθη ἐκ νέου. Δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω τὸν Ραοὺλ εἰς ἀνάξιον πατέρα.

Μὲ διέκοψε κτηνωδῶς.

— Ἐκρατῶ τὸν υἱόν μου καὶ μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον σὰς ἀφίνω ἐλευθερὰν!

Τὸν ἠπειλήσα, ἀλλ' ἐγέλασε γέλωτα διαβολικόν, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμά μου.

— Ἐλοιπὸν, μοῦ εἶπε μὲ ἀγρίαν γαλήνην, καταγγεῖλάτέ με ἂν τολμᾶτε! Τῶντι, προσέθεσε μὲ εἰρωνίαν, ἦτις διέπερασε τὴν καρδίαν μου ὡς ἐχειρίδιον, τοῦτο εἶνε τὸ μόνον μέσον, ὅπερ ἔχετε, τοῦ ν' ἀποβῆτε ἢ κυρία τῆς τύχης τῶν δύο τέκνων σας.

Ἐγνώριζα ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἦτο ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ· ἐφοβήθη, ἤμην ἀοπλος, ἥττημένη. Ἐνεκαρτέρησα. ὦ! τοῦτο ἦτο ὀδυνηρὰ θυσία!

Τὴν νύκτα ἐπλήρωσα πολλὰ κιβώτια ἀπὸ πράγματα, τὰ ὅποια μοῦ ἀνήκον καὶ τὸ πρῶν χωρὶς νὰ προειδοποιήσω κἀνένα, χωρὶς κίνενα νὰ ἀποχαιρετήσω, οὐδὲ αὐτὴν τὴν καλλίστην φίλην μου κόμησσαν Μωριὲν, ἀνεχώρησα ἐκ Παρισίων, σφίγγουσα τὴν θυγατέρα μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

Πολλὰ ἔκτετε παρήλθον ἔτη, κύριε, ἀλλὰ τὸ τραῦμα τῆς καρδίας μου δὲν ἐκλείσθη, εἶνε πάντοτε αἱματόφυρτον.

ΚΚ'

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΝΑ

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ εἶχε περατώσει τὴν διήγησίν τῆς.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐφαίνετο συλλογισμένος.

Ἡ βαρὸν ἔκλειε σιωπηλῶς. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐπανέφερον ὅλας τὰς θλίψεις τῆς. Παρετήρει τὸν ξένον, τὸν μυστηριώδη τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις ἐφαίνετο τὰ πάντα γινώσκων, μετὰ τινος θαυμασμοῦ ἀναμικτοῦ μετὰ δειλίας.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, ὑπεφάρτατε φρικωδῶς. Καὶ εἰς ὤσαύτως, κυρία, εἰσθε ἐν